V Mitfordu je nejlíp

Jan Karonová

VYŠEHRAD

JAN
KARONOVÁ

V MITFORDU JE NEJLÍP

Jan Karonová

V Mitfordu je nejlíp

VYŠEHRAD

Z anglického originálu Somewhere Safe with Somebody Good,
vydaného nakladatelstvím G. P. Putnam's Sons,
a member of Penguin Group (USA) LLC v roce 2014
přeložila Vlasta Hesounová
Obálku s použitím ilustrace Adolfa Borna navrhl Vladimír Verner
Odpovědná redaktorka Adéla Tošovská
E-knihu vydalo nakladatelství Vyšehrad, spol. s r. o. roku 2015
jako svou 1357. publikaci
Vydání v elektronickém formátu první
(podle prvního vydání v tištěné podobě)
Doporučená cena E-knihy 240 Kč

Nakladatelství Vyšehrad, spol. s r. o.
Praha 3, Víta Nejedlého 15
e-mail: info@ivysehrad.cz
www.ivysehrad.cz

ISBN 978-80-7429-575-1

Copyright © Jan Karon, 2014
All rights reserved including the right of reproduction in whole
or in part in any form. This edition published by arrangement
with G. P. Putnam's Sons, a member of Penguin Group (USA) LLC,
a Penguin Random House Company
Translation © Vlasta Hesounová, 2015
Illustration © Adolf Born, 2015

Tištěnou knihu si můžete zakoupit na www.ivysehrad.cz

MLADÝM MUŽŮM A ŽENÁM
Z DĚTSKÉHO DOMOVA
GRANDFATHER HOME FOR CHILDREN
WWW.GRANDFATHERHOME.ORG

* * *

NEBOŤ TO, CO S VÁMI ZAMÝŠLÍM,
ZNÁM JEN JÁ SÁM,
JE VÝROK HOSPODINŮV,
JSOU TO MYŠLENKY O POKOJI,
NIKOLI O ZLU: CHCI VÁM DÁT
NADĚJI DO BUDOUCNOSTI.

JEREMIÁŠ 29,11

P O D Ě K O V Á N Í

Mé srdečné díky si zaslouží Candace Freeland jako první čtenářka; Brenda Furman, přebornice ve scrabble; biskup Frank S. Cerveny; náčelník Eric Brown; Polly Hawkes; Dan Caton; John Grotberg; starosta J. B. Lawrence; Jenny Dixon; Gerry Newman; Tom Fenstermaker; Brad Van Lear; Terry Pate; profesor Dale Brown; Dr. Neal Kassell; Dr. Mary Laughlin; Bonnie Setzer; Margery Daniel; otec Peter Way; Cathy Kane a celá řada oddaných čtenářů série o Mitfordu, kteří mě povzbudili k napsání této knihy; Dr. Lee Kassell; Dr. David Burt; Buck Bland; Becky Dyer; nadace Foundation for Family Literacy Barbary Bushové; Dr. Daniel Bara; Steve Pekary; nadporučík Angel Mahaffey; Dr. Leslie Olsakovsky; Carolyn Wilson; Paul Richardson; Reverend Gale Cooper; Beth Tyree; Julie Arbelaez; Steve („Mr. Wilson“) Wilson; Mike Wilcox; Dr. George Grant; Dr. Elizabeth Hazelgrove; Robert a Lottie May Hazelgroveovi; Amanda Cempre; Bobby Ball, Dr. Ross a Carol Rhoadsovi; Donald a Elise Orensteinovi; Carolyn Schaefer; Jerry a Rosalind Richardsonovi („Go, Defense!“ forever); otec Randall Haycock; Christina Ball.
Nekonečné díky všem, kdo znovu přečetli celou mitfordskou sérii, aby se připravili na četbu tohoto svazku, a Dr. Charlesi (Bunkymu) Davantovi; Dr. Christopheru Holstegeovi, Marku Ratzlaffovi a Rayovi Russellovi.

Na památku naší milované
Margaret Ann Lehmannové (1944–2013).

Ó, TO NEVÝSLOVNÉ POTĚŠENÍ Z POCITU BEZPEČÍ V PŘÍTOMNOSTI URČITÉHO ČLOVĚKA: KDY NENÍ TŘEBA ZVAŽOVAT MYŠLENKY ANI ODMĚŘOVAT SLOVA, ALE JE MOŽNÉ NECHAT JE VOLNĚ PLYNOUT. NECHAT JE TAK, JAK JSOU – PLEVY I ZRNO POHROMADĚ S VĚDOMÍM, ŽE SVĚDOMITÁ RUKA JE PŘEBERE A PROSEJE; ZACHOVÁ TO, CO ZA NĚCO STOJÍ, A ZBYTEK ODFOUKNE LASKAVÝM DECHEM.

DINAH MARIA MULOCKOVÁ CRAIKOVÁ,
1826–1887

PRVNÍ KAPITOLA

Smoking

Jeho žena si usmyslela, že ho tuto sobotu večer dostane do country klubu. A nedosti na tom, bude si muset kvůli tomu obléct starý smokink, v němž si připadá naditý jako klobása ve střívku. Vinu na tom samozřejmě nesou irské snídaně – tedy spíš by měl říct ty báječné hostiny na jednom talíři. Umínil si, že během jejich pobytu v hrabství Sligo si tento pokrm dopřeje jenom třikrát, ale ve skutečnosti jich zhltl sedm, z toho dvě bez vědomí své ženy. O svatém Pavlovi to samozřejmě nevěděl, ale myslel si, že i jeho téměř jistě trápila cukrovka.

„Ještě pořád trpím časovým posunem," namítal.

„Ale prosím tě! Po deseti dnech? Vymysli si něco lepšího, můj milý."

Rozhostilo se ticho. Seděli v jeho pracovně a dopíjeli druhý šálek kávy. Listy javoru před obrovským oknem se leskly deštěm, hory v dálce se halily do mlžného oparu. „Naše observatoř," argumentoval, když se dozvěděl, kolik bude stát zasklení.

„Je to mimořádná událost, Timothy. Tvůj doktor odchází po celých desetiletích, kdy se pořádně nevyspal a pacienti nedbali jeho doporučení."

No a? Zrovna tak skoro nikdo nikdy nedělá, co mu doporučuje jeho duchovní.

„A ještě jde teď sloužit jako dobrovolník do jedné z oblastí nejhůř postižených hladomorem."

Jeho žena dál naléhala, zatímco on se vyrovnával se zneklidňující skutečností – jakmile zmizí Hoppy Harper, padne do rukou doktora Wilsona, který je podle jeho názoru v medicíně ještě holobrádek.

„A otec Timothy Kavanagh," pokračovala, „vysoce vážený přítel a dlouholetý duchovní čestného hosta, chce zůstat sedět doma." Naklonila hlavu, zvedla obočí, z jejího tónu zavanul chlad.

„Svatá pravda," řekl.

„Takže půjdeš!“

„Cynthie, Cynthie. Neřekl jsem, že půjdu. Řekl jsem, že je svatá pravda, že chci zůstat sedět doma.“ Těžce vzdychl.

„Ty jeden jižane.“

Jeho žena, která se narodila v Massachusetts, byla přesvědčená, že lidé z jihu jsou přespříliš navyklí vzdychat, což je něco, k čemu by se Yankeeové nikdy nesnížili. „Vy jste vyhráli válku,“ řekl by jeho otec, „tak taky nemáte proč vzdychat.“

Cožpak Cynthie má tolik času, že mu může organizovat jeho záležitosti? Začala přece pracovat na nové knížce, a tak by si takových deset až jedenáct měsíců neměla vůbec všímat přízemních životních problémů.

„Právě jsem četla článek o tom,“ řekla, „co se může přihodit duchovním, když odejdou do důchodu. Někteří nakonec odmítají vůbec vyjít z domu.“

„Já jsem náhodou z domu vyšel, a se zbožným úmyslem,“ řekl procítěně.

A Cynthie propukla v nevázaný řehot. Je těžké dohadovat se s ženou, která se odmítá cítit dotčeně a na všechno hledí z té veselejší stránky.

„Tak podle tebe se asi nepočítá,“ řekl vážně, „že jsem v úterý byl za Hoppym, vedli jsme dlouhý rozhovor, pomodlil jsem se za něho, popřál jsem mu vše dobré a slíbil, že zůstaneme v kontaktu s Olivií a Lace, až bude pryč.“ Podíval se jí do očí, bylo jasné, že podle ní to nestačí.

„Dal jsem mu pěkné kleštičky na nehty,“ namítl. Nemusí dodávat, že je před časem sám dostal od bratrance. „V koženém pouzdérku.“

Prázdný pohled.

„To je od tebe hezké, ale když za ním přijdou lidé, bude to pro něj pocta, to je jako na pohřbu. Jak by bylo tobě, kdyby ti nikdo nepřišel na pohřeb jen proto, že ti lidé řekli mnoho pěkného, než jsi natáhl bačkory?“

„No jo, no jo, tak já půjdu. Pokoj s tebou, Kavanaghová. Kde mám manžetové knoflíčky?“

„V pravé přihrádce horní zásuvky tvého prádelníku. A pokoj i s tebou.“

Připadalo mu, že je se sebou náramně spokojená.

*

Vydal se po schodech nahoru, aby si vyzkoušel smokink, pohlédl pravdě do tváře a shromáždil veškeré nutné parafernálie.

Jeho pes ležel spokojeně a zcela netečně na podestě a hřál se ve skvrně slunečního světla.

Barnabáš zvedl hlavu a zamrkal.

Brzy budou muset Starého pána, jak mu říkali, přestěhovat dolů do pracovny, protože jejich dvanáctiletý kříženec bouviera s irským vlkodavem zvládá schody stále hůř. Timothy tento krok odkládal – bude to pro všechny znepokojivé, i pro kočku jeho ženy Violetu.

Když se o svatební noci Cynthie nastěhovala do jeho postele, Barnabáš, vždy pamětliv toho, co se sluší a patří, se odebral do předsíně a zabral si tam nové teritorium. Když se později přestěhovali z fary do Cynthiina sousedního domku, začal znovu držet noční hlídku na podestě v prvním patře. Navzdory zhoršující se artritidě zadních noh si z ní udělal domovskou základnu a odmítal veškeré pohodlí, které se mu nabízelo v přízemí.

Že by tedy zorganizoval přesun dnes? Odnese dolů misku na vodu, psí pelech a deku a plyšového mývala, který dávno pozbyl výplně. Posadil se na bobek a poškrábal psa v drsném kožichu.

„Co si o tom myslíš, kamaráde?“

Barnabáš na něho upřel vážný pohled – ranní světlo zvýraznilo jantarové skvrnky v jeho tmavých očích.

Dneska to nemůže udělat. Dnes ne. Večer znovu podniknou tu namáhavou cestu dolů k misce s krmením, potom procházku k živému plotu a pak zase pomaloučku nahoru – každý schod znamená výzvu a nakonec malé vítězství. Tak tedy zítra.

Zůstal stát a snažil se soustředit na to, jak je odchod do penze drsný, i na to, jak a proč dosud pociťuje jeho dopad, až se mu z toho točí hlava. Už pět let uplynulo od chvíle, kdy přestal jako duchovní aktivně sloužit, ale i když se stále něčím zaměstnává, ten omračující pocit ztráty nebo újmy ho neopouští. Cynthie má pravdu. Jestli si nedá pozor, může se stát, že zapadne do křesla ve své pracovně a už ho nikdo nikdy nenajde. „Uchýliti se na nějaké místo,“ zněla definice odchodu na odpočinek ze šestnáctého století, „kde by se člověk mohl v tichosti těšiti soukromí.“

Odchod na odpočinek samozřejmě nebyl jeho nápad – dlouho ho k němu nabádal lékař, ze zdravotních důvodů. Cynthie ho podpořila, a tak se nakonec podvolil.

Ale pokud šlo o odchod jeho doktora, Hoppy je přece fit jako čtyřicátník a žádné zdravotní důvody nemá. Cožpak nejsou

lékaři stejně jako duchovní povinováni běžet až do vysilujícího konce? Teprve potom si zaslouží vavřínový věnec. Jeho samotného donutila cukrovka, přepracování a stres opustit své ovečky v pětašedesáti, i když občas tu i onde ještě suploval na kazatelně.

Pamatoval se, jak to všechno tenkrát proběhlo. Když biskup farníkům oznámil, že po šestnácti letech pilného obdělávání jejich vinice odchází Tim Kavanagh na odpočinek, neušlo mu, kolik úst se údivem otevřelo jako otvor poštovní schránky u silnice. Slyšel, jak shromáždění prudce nabralo dech, zejména na evangelijní straně, a zdvořile zavlál dokonce jeden nebo dva kapesníčky. To koneckonců čekal.

Avšak po počátečním šoku přišlo něco nečekaného: znuděná netečnost.

Když se potom podávala káva, všichni se kolem něho shlukli, smáli se, poplácávali ho po zádech a přáli mu všechno nejlepší, a pak se rozprchli, jako když do nich střelí, domů k nedělní pečeni, a vůbec na nich nebylo znát, že je právě postihla neskonalá ztráta.

Kolik lidí se zhroutilo, jak se obával, nebo si to snad trochu provinile i přál? Kde byla dlouhá zarmoucená řada věřících na konci bohoslužby, jak to, že se mu aspoň jedna nebo dvě z jeho oveček nevrhly kolem krku a snad i s pláčem ho neprosily, aby ještě zvrátil to kruté rozhodnutí?

Leda ve snu. Bylo to prostě normální spánembohem, milej zlatej, a senzačně si to doma v teploučku a papučích užívej.

Nikdo ho neupozornil, že pak bude následovat něco úplně jiného. V patách lhostejnosti kráčel jejich hněv a rozmrzelost. Čiročirá uraženost způsobená jeho odchodem do penze se šířila po Hlavní ulici jako stepní požár – ano, i na to se pamatoval.

Celý repertoár „jak jste nám to mohl udělat“ – od bolestného pohledu a neochoty popřát mu dobrý den až po zcela rozvinuté spravedlivé pobouření. Byl přece jejich, náležel jim, byli na něho zvyklí, a teď aby si hledali někoho jiného, dočista neznámého, což nikdy není nic příjemného, a jen Pánbůh ví, na koho narazí. A nebyli to jenom jeho farníci, ale i baptisti, presbyteriáni, metodisti, zkrátka každý druhý v městečku se cítil hanebně podveden. Připadal si jako zrádný generál Benedict Arnold, celé týdny se plížil kanály, než celá záležitost vychladla a lidé si ho opět oblíbili. Není divu, že duchovní v penzi často odmítají vycházet z domu.

Hoppyho misionářské nutkání bylo ovšem ušlechtilé, však sám Timothy také občas takové touhy míval – ale cožpak není povolání doktora na malém městě v dnešním světě ušlechtilé až až?

Probojoval se do zadní části jejich přecpané komory, která podle jeho mínění bývala dětským pokojíčkem, a v kalném světle slabé žárovky, kterou chtěli už dlouho vyměnit za oslepující bodové světlo, našel to neblahé oblečení v zaprášeném vaku. Sundal obal, kýchl a odnesl smokink do ložnice.

Položil ho na postel a upřel na něj nevidoucí pohled. Při kterépak příležitosti ho naposledy provětral?

Ovšem, oslava novomanželů Harperových, kterou na jejich počest uspořádala slečna Sadie. Bylo to něco neuvěřitelného, že jindy šetrná slečna Sadie uspořádala takovou úžasnou, ba extravagantní slavnost. Nechala k té příležitosti zrestaurovat i dávno zavřený taneční sál. Timothy si vybavoval stoly blyštící se křišťálem a stříbrem, osmičlenný orchestr, klenutý strop, na němž se rojili malovaní andělé se zlacenými křídly – a to vše se koupalo v třepotavém světle voskovic. Byl to večer, jaký Mitford do té doby nezažil a téměř jistě už nezažije.

Pln sebedůvěry sundal kalhoty z ramínka. Smokink bude možná drobátko těsný a bude potřebovat vyžehlit, ale nic víc, jeho obavy jsou naprosto nepřiměřené.

Pohlédl na vysoké zrcadlo v rohu ložnice, které odhalovalo absolutní pravdu ráno, v poledne i večer, ať si to přál, nebo ne. Ovšemže, pokud to nebylo nezbytně nutné, díval se do něj jen zřídka.

Jelikož dnes to nezbytně nutné bylo, shodil ze sebe oblečení a ve spodkách a ponožkách k němu zamířil.

Ozval se neartikulovaný zvuk, jako když vyplašíte zvíře v lese.

Vydal hluboký povzdech a pustil se do toho, co bylo třeba. Tak zip na kalhotách nedopne, o knoflíku ani nemluvě, že by sako mělo dostatečnou vůli, to ani náhodou, a snaha zapnout šerpu kolem pasu, přestože byla na suchý zip, skončila hotovou katastrofou.

Došel ke dveřím ložnice a zavřel je. Tohle by neměl vidět ani jeho pes. A pokud jde o sobotní večer, je jasné, že mu není souzeno vyjít z domu.

*

Cynthii našel v kuchyni a hned vybalil, že „od té slavnosti u slečny Sadie skoro před deseti lety trošičku přibral, ale dost na to, aby… však víš“.

„Můžu ti to popustit,“ odpověděla. Kam jen jeho paměť sahala, Cynthie v životě nedržela v ruce jehlu. Dovolit Cynthii Kavanaghové, aby mu upravila oblek, bylo stejně riskantní jako nechat se ostříhat od jejich syna Dooleyho.

„Puny by mi s tím pomohla,“ řekla Cynthie vážně. „Ona se v takových věcech vyzná.“

„Vždyť nemáme šicí stroj,“ namítl.

„Ale mají ho u sousedů! Vzpomeň si, Hélène Pringleová má šicí stroj. Je v obýváku, stojí vedle klavíru, jsou na něm narovnané všechny noty. Možná že šije.“

„Když někdo šije, nepoužívá stroj jako odkládací plochu.“ Propánakrále, aspoň tohle mu je jasné. „Krom toho je to starožitnost, beztak ani nefunguje.“ Téměř se zalykal pocitem beznaděje.

„A ušijeme to u ní,“ řekla bezstarostně. „Na to, abychom ho sem stěhovali dírou v živém plotě, je moc těžký. Má ho po babičce.“

„Cožpak ty jsi někdy…?“

„Nikdy. Ale jenom bych Puny nebo Hélène ukázala vnitřní záložky a řekla jim, o kolik to mají povolit. Ony už to pak udělají.“

Za celé ty roky, kdy mu Puny dělala hospodyni jako starému mládenci a potom jim oběma, se nikdy slovem nezmínila, že by uměla šít.

„Dívala ses na ty záložky?“ zeptal se.

„Hned zajdu nahoru a podívám se. Kdes ho nechal? A mimochodem, teď by sis měl vzít hrozinky.“

„Visí na dveřích.“ Byl příliš unavený, než aby říkal, na kterých. Cynthie mu podala krabičku s hrozinkami a on si jich pár vysypal do dlaně.

Kdyby holdoval alkoholu, dal by si dvojitou jednodruhovou skotskou, neředěnou – to věděl přesně. Nebo kdyby nechtěl zradit své irské kořeny, Paddyho whiskey.

*

Přistihla ho u okna pracovny, jak nepřítomně zírá ven, hrozinky v ruce.

„Žádné záložky to nemá,“ řekla Cynthie celá bledá.

„Ovšemže musí mít záložky. Jakpak by držely pohromadě?“

„No, nějaké přídavky do švů tam samozřejmě jsou, ale strašně *uzoučké*…“ Zatvářila se zoufale.

„Levné zboží,“ řekl.

„Cože?“

„Že ten smokink byl laciný. Když chceš pořádné záložky, aby se oblek dal povolit, musíš si připlatit.“

Seděli na pohovce, kde už se vyřešilo tolik životních situací.

„Internet,“ navrhla Cynthie. „Doručí to do druhého dne, takže bude dost času olemovat nohavice u kalhot.“

„Tak to tedy ne,“ řekl důrazně.

Nechtělo se mu vracet k poslednímu případu, kdy se rozhodli svěřit rozmarům nakupování po internetu a objednaná věc přišla bez šroubů, které ji měly držet pohromadě. Nebude znovu připomínat, jak stopoval zatoulané šrouby v džungli předem nahraných automatických odpovědí, až se nakonec dostal ke skutečnému člověku, který mu řekl, že se té záležitosti bude bezodkladně věnovat. Ani nebude mluvit o spoustě dalších telefonátů, na něž už ten skutečný člověk neodpověděl, ani o týdnech, které uběhly, než byly šrouby konečně doručeny – avšak nikoli k jeho dveřím, kdepak, nýbrž do koloniálu v jejich ulici, kde ten titěrný balíček jaksi zapadl do koše kalifornského avokáda a zůstal tam ještě další týden.

„Proč to vlastně děláme, a na poslední chvíli?“ zeptal se.

„Protože jsem si celou dobu myslela, že půjdeš. Proč bys neměl jít na večírek na rozloučenou s člověkem, který byl šestnáct let tvým farníkem, stejnou dobu tvým lékařem, je to tvůj blízký osobní přítel a adoptivní otec Dooleyho skorosnoubenky?“

Vzal jednu hrozinku mezi palec a ukazováček a nerozhodně si ji prohlížel.

„A to nemluvím o tom, že ti zachránil život,“ dodala. „Dvakrát.“

Tohle samozřejmě zabralo. „No jo, no jo, vždyť říkám, že půjdu.“ Po tomhle mučení by si nejradši zalezl do postele a předstíral invalidu, který cucá vodu zahnutým brčkem. „Proč si nemůžu prostě vzít oblek a kolárek?“

Podívala se na něho pohledem, který vydal za dlouhé řeči, pak se zadívala na police s knihami a zřejmě přemýšlela o tom, jak jsou zaprášené. Timothy se zadíval na své mokasíny a nepřemýšlel o ničem zvláštním.

Vytrhl ho zvonek u dveří. Vyskočil a rozběhl se chodbou jako propuštěný trestanec.

„Puny!“ Její dobrácký obličej, pihy i to ostatní mu pokaždé spravily náladu, po celých těch deset let, která uběhla od doby, kdy se viděli poprvé.

„Já vím, že dnes mám volno, ale něco jsem vám přinesla.“

„Kde máte dvojčata?“ Věděl, že v tuhle hodinu bude starší dvojice ve škole.

„Sedí v autě. Tak se nemůžu moc zdržet. Jedu od Joe Joea, byla jsem za ním na stanici, možná bude šéfem policie.“

Puny přímo zářila nakažlivým nadšením.

„No to mě podržte. Vždyť byl právě povýšen na kapitána.“

„Ale nikomu to neříkejte, leda paní Cynthii.“

„Samozřejmě. A kdy se to dozvíme oficiálně?“

„Říkali tak za týden, za čtrnáct dní.“

„Takže Rodney Underwood odchází?“

„Svým způsobem.“

„Jak to?“

„No, taky je to ještě tajemství, ale jo. Odchází, protože se má stát šéfem ve Wesley.“

„Tomu už tedy říkám postup.“

„Tak se všichni modlete, jo? A tady je ta maličkost, co jsem vám přinesla.“ Podala mu malou obálku. „Vemte si to večer, zapijte sklenicí vody a pak už nikam nechoďte.“

Strčil to do kapsy a cítil, jak hoří ve tváři.

„Jste… moc hodná,“ řekl.

*

„Chester McGraw!“ vykřikla Cynthie, když se vrátil do pracovny.

„Co je s ním!“

„Míval úplně stejnou velikost jako ty. Pamatuju si, že jsem ho jednou viděla zezadu u Logana ve Wesley a myslela jsem, že jsi to ty. Timothy! zavolala jsem. Co děláš v oddělení punčocháčů? Jenže to byl Chester.“

„A co dělal v oddělení punčocháčů?“

„Nemám ponětí, neřekl mi to. Ale už je, však víš…“

„V Pánu,“ dopověděl. „Umřel v únoru. Byl to fajn chlapík, Chester, byli jsme spolu u rotariánů.“

„Kdo to zvonil?“

„To byla Puny.“

„Vážně? Co chtěla?“

„Jenom se stavila, aby mi řekla, že Joe Joe bude možná šéfem místní policie.“

„Senzace. A od kdy?“

„To se ještě neví,“ odpověděl. „Ale nikomu to neříkej, zatím je to tajemství. Vem si hrozinku.“

„Ne, díky. Míval smokink.“

„Joe Joe?“

„Ale přece Chester. Chester měl moc pěkný smokas.“

„No, zadrž, Kavanaghová.“

„Měl ho na sobě loni při té dobročinné akci ve prospěch dětské nemocnice, nepamatuješ? Když předával ten ohromný šek. Takže jestli ho Irena nevyhodila…“

„Počkej…“

„A proč ne? Obchodoval se dřevem a vydělal peněz jako šlupek, měl by to být náramně hezký smokink. Zavolám Ireně, je to hodná ženská.“

Pocítil neodolatelné nutkání rozběhnout se do kostela Našeho Pána a Spasitele a padnout na kolena u oltářní mřížky.

*

„Irena to nebere, zřejmě je na zahradě.“

Nechápal, odkud toho jeho žena tolik ví o Ireně McGrawové. On věděl jen, že se prý podobá nějaké filmové hvězdě, jejíž jméno mu ale nic neříkalo. Projel svou mentální složku týkající se McGrawových: Baptisté. Půl roku trávili na Floridě, totiž šest měsíců a jeden den, aby se to dalo považovat za trvalý pobyt. Plno vnoučat.

„Neměl bych… totiž…“ Jestli má na sebe vzít oblek někoho jiného, neměl by být některého z jeho farníků? „Třeba by mi ho půjčil někdo z našeho kostela…“ řekl a strašně se styděl.

„Nikdo od Našeho Pána a Spasitele nemá tvoje míry, kdežto Chester byl tvůj dokonalý dvojník.“

Být užitečný i po smrti – co víc si přát.

„Krom toho z našeho kostela každý, kdo má smokink, ho bude mít v sobotu večer na sobě.“

Jeho žena ví vždycky všechno. Samozřejmě, vždyť absolvovala Smithovu ženskou univerzitu s červeným diplomem – zauvažoval nad tím, jestli jsou všechny absolventky této instituce taky takové.

„Pojeď se mnou,“ řekla Cynthie a vzala klíčky z háčku na kuchyňských dveřích.

„Proč?“

Pohlédla na něho shovívavě. „Protože mám ráda tvou společnost.“

Jenže o jeho společnost teď nebylo co stát. Posledních pár dní se choval jako vyložený mrzout. Ne že by byl protivný schválně, ale nedokázal potlačit rozladěnost, která v něm vyklíčila cestou přes Velkou louži, patrně někde nad Grónskem.

„Kromě toho," řekla radostně, „přece od toho jsi v penzi."

„Na to, k čemu jsem v penzi, jsem právě ještě nepřišel, a že se hodně snažím."

„No přece že můžeš skočit do auta a někam se rozjet, kdykoli tě to napadne."

„Radši zůstanu trčet doma," odmlouval, protože se mu protivila představa, že by měl o něco žádat čerstvou vdovu.

„Irena tě vůbec nemusí vidět, nepojedu až k domu, zastavím u plotu. Vem si s sebou noviny a já budu za chvilku zpátky. Pak se můžeme stavit v koloniálu."

Její pohled sliboval půl litru výborné zmrzliny od Bena & Jerryho. Najednou se mu zlepšila nálada.

„No tak jo," souhlasil.

*

Vycouvala s mazdou z garáže.

„Co jestli ho už dala Armádě spásy?" ptal se.

„Myslím, že na to je ještě brzo."

„Copak existuje nějaká předepsaná doba, kdy se má vyklízet partnerův šatník?"

„Většinou po půl roce až roce. Ale někdo to udělá okamžitě."

Přežvykoval tuto záhadnou informaci a zejména by ho zajímalo, co ono „okamžitě" vypovídá o předchozím manželství.

„Mimochodem," prohodila Cynthie, „jestli to zabalím jako první, tak moje oblečení dostane Puny a moje šperky, až na prsten po tvé mamince, Lace."

„A ten má dostat kdo?"

„Jestli se Dooley a Lace vezmou, tak Lace. Jestli ne, můžeš ho dát své další ženě."

Na to odmítl reagovat.

Cynthie zahnula doprava na Hlavní. „Samozřejmě si dělám legraci. Myslíš, že by ses znovu oženil?"

„Rozhodně ne. Jsem rád, že jsem se zvládl oženit jednou, podruhé ani náhodou." Tuhle směšnou otázku mu položila už v Irsku.

Cítil její upřený pohled.

„Co je?" zeptal se.

„Vím, že to nerad slyšíš, ale…“

„Ale.“

„Potřebuješ ostříhat.“

„Vždyť jsem se nechal ostříhat. Je to tak dva nebo tři týdny.“

„Jenom ti to zastřihli, ale neostříhali. Nechali ti to moc dlouhé.“

Jeho žena by potřebovala normální zaměstnání s pevnou pracovní dobou, aby si nemohla dělat, co si zamane, a neměla tolik času starat se o jeho věci.

„Moudrému napověz,“ prohodila.

Raději soustředil pozornost na Hlavní ulici, která po ranním dešti doslova zářila. Znovu si uvědomil, jak se Mitford vlastně podobá irské vesnici – barevná průčelí obchodů, zavěšené košíčky s květinami, lavičky, čilý ranní ruch v každém krámě.

„Co jsme byli pryč, došlo k jedné velké změně,“ řekla Cynthie, „a sice že Avis natřel svoje truhlíky.“

Jak to, že si toho nevšiml, ačkoli už je dvakrát minul, když předstíral ranní běh? Pod zelenými markýzami před koloniálem stály ony proslulé truhlíky, v nichž se vystavovaly sezonní výpěstky; nyní byly natřené rajčatovou červení a plné květináčů se žlutými chryzantémami.

„Těch barev, jako v Irsku, viď?“

„Ano.“ A byl tam i Avis Packard, stál před svým krámem a kouřil cigaretu.

Rozdíl mezi Mitfordem a irskou vesnicí byl ale ve skutečnosti ohromný – Mitford je jeho domov a Hlavní ulice jeho rajón. Po roce stráveném na Whitecapu, dalším roce v Meadowgate, po dlouhém pobytu v Mississippi a Memphisu a výletu do Irska bylo příjemné vklouznout zpět do starých kolejí.

„Irena je nadaná výtvarnice,“ prohlásila Cynthie. „Maluje děti. Mluvily jsme o tom, že bychom uspořádaly společnou výstavu ve prospěch dětské nemocnice.“

„To jsi mi neříkala.“ Na podporu dětské nemocnice ve Wesley se dlouhodobě a s láskou angažoval. I když si nijak neliboval ve vybírání peněz, podařilo se mu při poslední kampani shromáždit 350 tisíc dolarů – Bohu díky za lidi z Floridy, kteří jezdili na léto do Mitfordu a okolí.

„Vlastně ještě čekáme, až bude Irena vědět, jaké povinnosti ji čekají. Její dcera loni přišla o dítě, ale teď je na cestě další. Pak má dvě vnoučata v Kalifornii, čtyři v Texasu a jedno v Německu. Je hodně vytížená.“

„Zatrub," vyzval Tim Cynthii.

Spustil okénko. Po ulici směrem k radnici si to štrádoval J. C. Hogan, vydavatel *Mitfordské múzy*.

„Zítra v poledne v čajovně!" zavolal Tim.

J. C. mu odpověděl zvednutým palcem.

Nijak ho netěšilo na celé město vytrubovat, že se chystá do čajovny, ani zítra, ani jindy. Musejí to zatracepené jméno změnit, aby sem lépe zapadalo.

Nechal okénko spuštěné a naplnil si plíce zářijovým vzduchem vypraným deštěm. „Co kdybychom dnes zkusili jinou příchuť?"

„Trvalo celá desetiletí, než ses odhodlal odlepit od vanilkové zmrzliny a postoupit o stupínek výš k máslovo-pekanové příchuti!"

„Od vanilkové se nikam výš postoupit nedá. Vanilková zmrzlina je crème de la crème, to nejlepší z nejlepšího, kdežto máslovo-pekanová je jen pomíjivý rozmar. Avšak už pár let mě to láká vyzkoušet něco úplně jiného, jenomže jsem nikdy neměl odvahu. Co třeba Cherry Garcia?" *Carpe diem*.

Se smíchem ho poplácala po koleně. „Tedy ty se nezdáš, kdo by to do tebe řekl."

Nevěděl přesně, jaké pocity v něm vyvolává Cynthiino poplácávání. Kdykoli to udělala, a dělala to často, připadal si, že jsou mu čtyři roky, nebo že je štěně nějakého malého psího plemene.

Nespokojeně odtáhl koleno a otevřel *Mitfordskou múzu*. Místní týdeník byl v poslední době povážlivě tenčí, ale první strana stále hýřila celobarevným tiskem.

„Timothy?"

„Ano, Kavanaghová."

Mule Skinner měl otištěný čtvrtstránkový inzerát své realitní kanceláře hned pod nabídkou čištění odpadů. To není dobré umístění. Dále tam byla Praktická rada pro tento týden – nikomu kromě Puny se nikdy nepřiznal, že tuhle rubriku čtvrtek co čtvrtek sleduje.

„Posloucháš mě?" zeptala se.

„No jistě, jistě." *Boty se dají snadno vyleštit slupkou od banánu. Zbytky odstraníme suchým hadříkem*.

Cynthie zahnula doprava do Šeříkové – zdálo se mu, že až trochu moc prudce.

„Nemyslíš, že bys měl vyzkoušet to, co ti včera poradila Puny?" otázala se.

Puny Guthrieová nikdy dlouho nechodila kolem horké kaše a bez obalu mu řekla, že potřebuje pořádné…

Ukryl obličej do rozevřených novin.

…projímadlo.

*

Teď tady sedí v autě, místo aby běžel ke kamenné zídce na kopci a pozoroval život dole v údolí – vláček, který rachotí úvalem mezi kopci, klikatou řeku a modré hory v dáli. Byl nádherný den bez větru, celý zlatý sluncem po dešti – takové počasí miloval.

Jak se asi bude cítit Irena McGrawová, až se on bude po městě naparovat v obleku po jejím manželovi? Navíc tu byla i možnost, že Irena dorazí přímo na rozlučkový večírek. Dřív ovdovělý partner čekal rok, než se znovu zapojil do společenského života, ale podle dnešních zvyků se ta doba pravděpodobně zkrátila na polovinu.

Celá záležitost se smokinkem ho zmáhala natolik, že na ni nedokázal dál myslet. Pokřižoval se a odevzdal ji Stvořiteli všeho viditelného i neviditelného.

NOVINKY Z VLASOVÉHO STUDIA

Paní Fancy Skinnerová z kadeřnického salonu oznamuje, že od příštího pondělí má pro své zákazníky DVĚ novinky.

Ta první je Wi-fi připojení (vezměte si s sebou iPady a notebooky!), a ta druhá, důležitější, je – nová posila v osobě umělecké kadeřnice a vizážistky, pí Shirlene Hatfieldové, která přichází ze salonu Cool Trend v Bristolu ve státě Tennessee, a navíc je to sestra pí Skinnerové!

Pí Skinnerová nás informovala, že pí Hatfieldová bude nabízet také kompletní kosmetické služby včetně samoopalovacího nástřiku. V telefonickém interviewu s Múzou pí Hatfieldová řekla: „Budu hrdá, když se mi podaří zavést do Mitfordu tento způsob opalování. Díky samoopalovacímu nástřiku mohou lidé i zde v horách vypadat, jako by právě přijeli z Floridy.“

To není nejšťastnější marketingový tah. Lidé z hor netouží po tom, aby vypadali jako ta opálená horda, která sem květen co květen přitáhne z Floridy a zabere veškerá parkovací místa.

Mitford co nejsrdečněji vítá pí Hatfieldovou! Nepřehlédněte „Slevový kupon Shirlene Hatfieldové“ v hodnotě 2 dolary na ostříhání vlasů ve vlasovém studiu pí Skinnerové, které stále přijímá nové zákazníky. Múza vám poskytuje i další slevový kupon – přinášíme samé DOBRÉ zprávy!

Na kuponu není uvedeno, kdy končí jeho platnost, může ho tedy vystřihnout a schovat pro Dooleyho, až přijede v říjnu na prodloužený víkend. Slevový kupon v *Múze* je hotová rarita a týdeník vycházející ve Wesley tak připravuje J. C. Hogana o čtenáře, protože každý pátek otiskuje celou stranu kuponů, o křížovce nemluvě.

Mobil v kapsičce u košile spustil slavnostní pochod.

„Haló?“

„Ahoj, tati…“

Praskání.

„Dooley? Slyšíme se?“

„… jsem … zrovna … myslím … musím …“

„Dooley, skoro tě neslyším. Mohl bys…?“

Konec.

Jsou vysoko v horách, zřejmě tu není signál, pomyslel si. Mrzelo ho, že si nemohl pohovořit se synem.

CHELSEASKÁ ČAJOVNA
NABÍZÍ DĚTSKÉ PORCE

Obrátil stránku a četl dál.

Je jasné, že čajovna musí jít s dobou a rozšířit si okruh zákazníků. Právě včera zaslechl, jak se noví majitelé usnesli, že nebudou používat žádná módní slova, která běžný zákazník neumí vyslovit, včetně *croissantu*. Další plus bylo, že během jejich výletu do Irska zmizely růžové záclony s volánky, kytičkovanou tapetu zakryl zelený nátěr a z rádia hrála stanice Top 40 místo vlezlé náladové hudby. A teď ještě budou podávat dětské porce – doufal, že si je budou moct objednat i dospělí, když zrovna budou mít hlouběji do kapsy nebo nebudou mít moc velký hlad. Ale pořád ještě před nimi ležel velký úkol – podle jeho názoru se provozovatelé musí zbavit toho názvu, a to co nejdřív, a vymyslet něco, co přiláká rodiny s dětmi. Copak někdo chodí s dětmi na čaj? Nikoho takového neznal.

U okénka se objevila Cynthie.

„Na zahradě není a přední dveře jsou otevřené. Vešla jsem dovnitř a zavolala, ale nikdo se neozval, a nakoukla jsem i do ateliéru vzadu.“

„V garáži je nějaké auto.“ Tim si ho všiml, když jeli k živému plotu.

„To není její, je Chesterovo. Tak nevím, nemám zajít nahoru a podívat se po ní?“

„Možná je ve městě nebo zaskočila k sousedům.“

„Vzpomeň si, co se stalo Normě Jenkinsové.“

U Normy byly taky dva dny otevřené přední dveře, a ona zatím ležela v prvním patře po mrtvici s ochrnutou levou půlkou těla, neschopná přivolat si pomoc.

„Určitě jí nic není,“ řekl. Kolikrát sám nechal dveře dokořán, když pracoval vzadu na dvoře nebo v suterénu? Jistě, bylo to v prvních letech po příchodu do Mitfordu, teď se věci změnily jako ostatně všude.

„Já myslím, že ona není ten typ, který nechává otevřeno, když není doma.“

„Jak to, že toho o ní tolik víš?“ zeptal se.

„Měly jsme společně tři výtvarné kurzy. Já jsem vedla dva a ona ten třetí.“

„A nemá nějakou výpomoc v domácnosti?“

„Její hospodyně se prý vrací na Floridu někdy kolem prvního září a Irena odjíždí koncem října.“

„Mám nápad – co kdybychom se rozjeli do koloniálu a ten Chesterův smokas pustili z hlavy? Můžu si ho objednat z půjčovny v Charlotte, pošlou mi ho letadlem do Hickory.“

Ale Cynthie ho neposlouchala. „Půjdu dovnitř a podívám se po ní, nemám z toho vůbec dobrý pocit.“

Rozhlédl se po Biskupské uličce. Na dohled byl jediný dům, dobrého půl bloku odtud.

„Pojď se mnou,“ řekla. „Vzpomeň si, co se stalo Normě.“

„Tak jo. Ale zůstanu dole, a jestli se vrátí, začnu koktat nějakou omluvu.“

Ale Irena se nevrátila. Zatímco ji Cynthie vyvolávala po celém domě, Timothy bloumal obývacím pokojem za halou a prohlížel si sérii pěti velkých olejomaleb, které všechny zachycovaly stejnou mladou dívku a byly podepsané Irena McGrawová. Na portrétovaných obličejích si všiml zajímavého detailu tak malého, že ho samotného překvapilo, že ho vůbec zaznamenal. V očích každého modelu se skrýval slabounký, ale rozeznatelný odraz: miniaturní zmenšenina předlohy. Narovnal si brýle a naklonil se co nejblíže. Vypadalo to, jako by se ta velká dívka dívala sama na sebe, oblečenou v něčem jiném – ve žlutých šatech. Namalovaná zřítelnice byla malý skvost – vytvořit něco takového vyža-

dovalo neobyčejný um a patrně i nejjemnější štěteček ze sobolích chlupů.

Podíval se na hodinky, slyšel Cynthii, jak volá Irenino jméno.

Na koncertním křídle rodinné fotografie ve stříbrných rámečcích. Spousta vnoučat, celé stádečko. Vlastní vnoučata sice neměl a mrzelo ho to, ale dva páry Punyiných dvojčat tuto mezeru vhodně zaplňovaly.

Pomyslel na svého bratra Henryho, kterého teprve nedávno po tolika letech objevil, i na to, co společně prožili v Memphisu i v Holly Springs, a představoval si, jak by teď vypadal rodinný portrét Kavanaghových i s Henrym.

Na velké fotografii McGrawových v témže pokoji byli manželé obklopeni zhruba dvěma tucty svých pohledných potomků, vyfiknutých ve svátečních šatech. Bývalo tu jistě živo – všechna ta vnoučata se tu honila a smála, někdo volal Neběhejte po chodbě, někdo hrál na piano, bratranci si čutali s mičudou. Jako plno lidí, kteří žijí v tropech, pravděpodobně slavili Vánoce i Den díkůvzdání tady a doufali, že napadne sníh. A teď jeden člen té veselé pospolitosti chybí. Irena jistě bude žít dál a zase bude dobře – ale bude to jiné, hodně jiné.

Vždycky si o Ireně myslel, že je mimořádně atraktivní, ale byl v ní i jakýsi náznak smutku nebo neurčitosti, jako by ve skutečnosti žila někde jinde a zjevovala se jen, když se vybíralo na dobročinné účely. Pamatoval se, že hrála tenis a nosila perly, o kterých by jeho matka řekla, že jsou „kvalitní“.

Už se od fotografie odvracel, když si uvědomil, že Chester – ha! – má na sobě ten smokink, o kterém se toho tolik namluvilo.

Došel do haly ve chvíli, kdy jeho žena scházela ze schodů.

„Není tady.“

„Myslím, že bychom měli odejít,“ řekl. „Můžeš zavolat později.“

„Mám pocit, že tu něco nehraje, Timothy. Měl bys vidět její ložnici. Všechno vytahané páté přes deváté. To k ní nesedí. Pojď se schválně podívat.“

Oblečení poházené po neustlané posteli, zásuvky povytahované, dveře od skříní dokořán, šatstvo i po zemi a rozložená karimatka s otevřenou láhví vody vedle ní.

„Co tomu říkáš?“ zeptala se.

Pokrčil rameny. „Ložnice některých lidí takhle vypadají.“ Například Dooley míval takovýhle pořádek v pokoji v těch prvních dobách, kdy se nastěhoval na faru.

„Jenže Irena taková není. Je úzkostlivě pořádná. Vždycky si vypere štětce a očistí paletu a dá je na místo."

„Je opravdu nadaná," řekl. „Ty její obrazy…"

„Ano, a nikdy je nevystavila ani žádný neprodala. Proto jsem byla tak nadšená, když se zmínila o výstavě ve prospěch dětské nemocnice."

„Kdo je její nejlepší přítelkyně?" zeptal se. „Měli bychom někomu zavolat."

„Irenu má každý rád, ale o nějakých blízkých přátelích nevím."

Znovu se rozhlédl kolem, tentokrát pozorněji. Na telefonu vedle postele blikalo světýlko signalizující zprávu na záznamníku, okno bylo na pár centimetrů pootevřené, na dveřích šatníku visela prázdná ramínka. Vešli do koupelny. I zde bylo okno pootevřené. Na skleněných dveřích sprchy kapky vody. Na podlaze ručník.

Sehnul se a sáhl na ručník – byl vlhký – pak vyhlédl na trávník za domem. Tam je asi ateliér, obklopený dosti velkorysou zahradou a otevřenou kůlnou na nářadí. Za ním husté mlází doubků a rododendronů.

„Tak co myslíš?" zeptal se své ženy.

„Myslím, že je ve městě nebo si možná zajela do Wesley. Musíme odsud vypadnout."

„Jenom se modlím, aby byla v pořádku. Neměli bychom zavřít dveře?"

„Nejlíp bude, když všechno necháme tak, jak jsme to našli. Určitě je v pořádku."

Jak to, že se pokaždé zamíchají do záležitostí jiných lidí, jako se jim to stalo naposledy v Irsku?

Vzdychla, Tim se zdržel komentáře.

„Tak že bychom teď zajeli na nákup do koloniálu," navrhla Cynthie, „a pak se tady ještě jednou stavili, než pojedeme domů?"

„Dobrá. Uděláme to tak, ale teď už pojď pryč."

„Já bych se ještě chtěla podívat do šatny, jestli tam ten Chesterův smokink doopravdy je."

„Proboha, ženská, pojď už."

Popadl ji za ruku, odtáhl ji ke schodům a po schodech dolů. Cherry Garcia s kousky třešní a čokolády.

DRUHÁ KAPITOLA

Záhada otevřeného domu

Nebýt Cynthie, snědl by půllitrové balení zmrzliny na posezení. Ona mu ji však v půli odebere, udělá mu kázání a strčí ji do mrazáku za jehněčí kotletky zabalené v papíru od řezníka. Uplyne možná týden, než usoudí, že je vhodná chvíle, aby ji dojedl, rovnou z krabice.

Tenhle dohled se mu z duše protivil, jak kvůli ní, tak kvůli sobě, ale kde by bez něj byl? Zřejmě v diabetickém kómatu jako už dvakrát. Pánbůh ví, že doufá, že doktor Wilson se o něho postará, kdyby se mu zase přihodilo něco neblahého. Kdyby si totiž dopřál něčeho víc, než je zdrávo, mohl by zaklepat bačkorama jako Chester McGraw, protože Hoppy bude v Jižním Súdánu.

Cynthie počkala, až přejede náklaďák směřující k severu, a odbočila na Hlavní. „Nezapomeň, že jsi na pondělí objednaný k doktoru Wilsonovi."

„Já vím," odpověděl.

Vyhrnul si nohavici a zadíval se na pravý kotník. Není oteklý. Totéž provedl s levou. Život stojí za starou belu, když si člověk musí prohlížet kotníky, píchat si injekce a nechat půlku zmrzliny trouchnivět za mraženými kotletami.

„Málem bych zapomněla," ozvala se Cynthie. „Volala Olivie. Lace přijede osmnáctého října na krátké podzimní prázdniny."

„A Dooley má volno šestadvacátého a devětadvacátého odjíždí." Zahloubal se nad těmi nešťastně rozvrženými daty. Různé školy se svými odlišnými termíny prázdnin romantickým vztahům moc nesvědčí a zúčastněné připravují o spánek. Když se tu a tam vyskytne prodloužený víkend, zpáteční cesta mezi Virginskou univerzitou, kterou druhým rokem navštěvuje Lace, a Georgijskou, kde je Dooley v předposledním ročníku, se stejně nedá urazit za dobu kratší než patnáct nebo šestnáct hodin.

„Budeme ho mít pro sebe celé dva dny a tři noci," řekla Cynthie. „Zdá se, že se na to těší."

„Nezmínil se, že chce jet do Meadowgate?"

„Ani slůvkem. Mám dojem, že se mu po nás stýská."

Nedokázal se upamatovat, kdy naposledy se mohli těšit z Dooleyho společnosti dva dny vcelku – míval ve zvyku vytratit se na farmu v Meadowgate, kde si mohl tříbit svoje veterinářské dovednosti.

„Tak že bychom uspořádali dvě večeře, co říkáš?" zeptala se. „Jednu pro Dooleyho a mladší sourozence a samozřejmě i pro Paulinu a Bucka. Myslím, že Dooleymu prospěje, když bude moct strávit víc času s Jessií a Míšou. Sammy a Kenny se nechtějí setkat se svou matkou, tak bychom je mohli pozvat následující večer."

„Je tu ještě Harley," ozval se.

„Ten může přijít na obě akce."

„A co kdybychom pozvali na první večer i Hélène? Harley si ji jako domácí moc a moc pochvaluje."

„Senzace. Kolik je to lidí?"

Šikovně zaparkovala mazdu naproti koloniálu, má štěstí.

„Večeře číslo jedna – devět. Číslo dvě – šest."

„Večeře číslo jedna: karbanátky, zelný salát s majonézou a fazole s rajskou omáčkou, aspoň dva hrnce," řekla. „Večeře číslo dvě: tvoje speciální šunka, bramborový salát od Puny a další hrnec fazolí."

„Objednám u Esther dort s pomerančovou zavařeninou," řekl Tim. „Ten se bude podávat po oba večery." Tohle plánování ho nesmírně bavilo. „A já si vezmu svůj nízkotučný jogurt a půjdu si ho sníst do garáže."

Přímo to viděl před očima – jak se všichni sejdou v pracovně kolem dlouhého rozkládacího stolu s ubrusem po babičce Howardové a oknem, jež vede do Baxterova parku, bude dopadat šikmé večerní světlo na nedostižný pomerančový dort Esther Bolickové… a bude tam Dooley, Dooley, který s chutí spořádá, co dostane, a bude rád, že je doma, i když to neřekne, a bude se smát, ano, Dooley se bude smát, a pak budou všichni v jídelně hrát pool, a večer druhého dne je Sammy všechny roznese na kopytech. Což mu připomnělo…

„Což mi připomíná," řekl Tim, „že jsem Sammymu slíbil, že se naučím hrát pool."

„A on tě bude učit?"

„Proč chodit ke kovářičkovi, když můžu rovnou ke kováři."

„A až přijede na prázdniny Lace, tak ji taky pozveme," řekla Cynthie. „Třeba na oběd. Musíme si taky prohlídnout ten prsten."

No jo, ten prsten. Prsten pro Lace od Tiffanyho, který nechávali zmenšit, když tenkrát jeli z letiště sem do hor. Není to přesně vzato přátelský prsten, řekl jim Dooley, ale ani zásnubní.

„Výtečně," zaradoval se. „Ano." Toužil si popovídat s bystrou a půvabnou dívkou, s níž se poprvé setkal u Fernbanku. Tehdy měla naražený ošuntělý plstěný klobouk, nesla si motyčku a pytel – přistihl ji při krádeži sazenic kapradí slečny Sadie. Nyní je to adoptivní dcera místního lékaře a jeho ženy, studuje s vyznamenáním na Virginské univerzitě a také je Dooleyho „nastávající", jak se říkávalo v Mississippi. Vypadá to, že tenhle příběh skončí růžově, i když mezi těmi růžemi bude dost trní.

Cynthie vytáhla klíček ze zapalování. „Připomeň mi, že mám koupit nějaké pamlsky pro Violetu."

Pánbůh ví, že bílá kočička jeho ženy byla největším přispěvatelem do rodinného rozpočtu. Nejenže byla už dlouho hvězdou slavné série knížek pro malé čtenáře, Violeta byla navíc roztomilé a příjemné stvoření, které si Timothy nadmíru zamiloval.

Existovaly celkem čtyři bílé kočky Violety, které inspirovaly autorku a ilustrátorku v jedné osobě, krom té současné už ovšem byly všechny po smrti. Ve svých fiktivních inkarnacích ta či ona cestovala do Paříže, navštívila anglickou královnu, chodila do školy, jela na dovolenou na venkov, hrála na klavír, bydlela v knihkupectví – zkrátka co si vzpomenete. Knížky o Violetě pořád vycházely a přinášely tučné honoráře.

„Připomenu," řekl. „Jen ať je Violeta spokojená."

*

Majitel koloniálu, na něhož udělala dojem jejich nedávná zámořská cesta, je šel obsloužit osobně.

„Kupte jeden, druhý máte zadarmo," řekl Avis a dal do sáčku dva růžové grapefruity.

„Výborně. Děkujeme." Timothy vytáhl peněženku. „Měl byste dávat kupony do *Múzy*."

„To je moc drahé," namítl Avis. „Tlustá fixa, kus bílého papíru a kousek lepicí pásky, kterou se to přilepí do výlohy – to je moje reklama. Nezaujala vás moje speciální nabídka pro dnešní den?"

„Nějak jsem si nevšiml."

„Směs kořenové zeleniny. Červená řepa, tuřín, petržel, mrkvička – už oprané a v mikrotenovém sáčku – čtyři dolary. Zakápnout olivovým olejem, trochu tymiánu, rozmarýnu a mořské soli, péct dvacet minut při 220 stupních." Avis si po italském způsobu políbil konečky prstů.

„Tak my si jedno balení vezmeme. Ale čtyři dolary?"

„Čerstvoučké a chutňoučké, ne zvadlé a chcíplé jako v některých krámech, které bych mohl jmenovat."

„Nemohli bychom místo petržele dostat rohlíčkové brambory?"

„Bohužel, výměna není možná," řekl Avis a ťukal čísla na pokladně.

„A můžeme si objednat šunku?" zeptal se Tim Avise. „S kostí. Na třetí říjnový týden."

„Doporučil bych vám šunku z našeho údolí, která se dá krájet snad i vidličkou – tradiční chuť, nízký obsah sodíku, nikde jinde než u nás ji neseženete. Z prasat chovaných ve volném výběhu, masíčko šťavnaté a voňavé. Sečteno a podtrženo, nejlepší šunka odsud až po Smithfield…"

Avis se předklonil. „…bez výjimky."

„Tak ji objednejte," řekl Tim. „Asi tak pěti- nebo šestikilovou. A nemáte náhodou lžičku?"

*

„Jestli pojedeme k Ireně, tak nám roztaje zmrzlina," řekl nešťastně.

Cynthie nastartovala. „Byli jsme v obchodě strašně dlouho. Co jsme se vrátili, jsme pořádně nedoplnili zásoby."

„Mám lžičku," zajásal a vytáhl ji z kapsičky saka. Napřáhl ji a čekal na Cynthiino vyjádření. Sáček s půllitrovým balením zmrzliny měl na dosah na podlážce u zadního sedadla, to si pohlídal.

Cynthie pohlédla na lžičku a vzdychla. Protentokrát přejde její povzdech mlčením, ale jestli se to bude opakovat, nechce příště slyšet nic o tom, jaký je Yankee.

Zařadila se s autem do provozu časného odpoledne. „To chceš tu zmrzlinu jíst teď, v autě?"

„To se ví," odpověděl.

„A ten zbytek necháš, aby se roztekl?"

„Ne, teď v autě chci sníst půlku, pak zajet domů a zbytek dát do mrazáku. Potom zavoláme Ireně, a jestli to nevezme, zajedu tam s tebou."

„To je ale milé," řekla Cynthie. „Vážně."

Projížďka po Hlavní byl snad nejlepší zážitek od doby, kdy si dal první mléčný koktejl a potom se svezl na zadním sedadle kabrioletu dědečka Yanceyho v Holly Springs. Pomyslel si, že už dávno nezažil takový pocit štěstí – a pak znovu pomyslel na svého doktora.

Hoppy Harper se chystá do Jižního Súdánu, aby konal dobro v tomto rozvráceném světě, a on zatím nemá nic jiného na práci, než se pustit plastovou lžičkou do kyblíčku zmrzliny Cherry Garcia. Uvědomil si, jak ho trápí představa Hoppyho smělé budoucnosti, protože si zoufá nad svou vlastní. Nějakou budoucnost před sebou má, dá-li Bůh, ale smělou?

Teď si přál pouze, aby se Irena McGrawová pokud možno co nejrychleji vrátila domů a zavřela ty zpropadené dveře.

*

Hope Winchesterová Murphyová stála u výkladu knihkupectví Happyend, když si všimla, že kolem jede mazda a na sedadle spolujezdce sedí otec Tim. Něco jedl, snad lžičkou, a tvářil se spokojeně.

Onehdy šla cestou domů kolem kostela Našeho Pána a Spasitele a poprvé za dlouhou dobu nakoukla do růžového sadu.

Otci Timovi by se o tom slovem nezmínila, protože by ho mrzelo, že růžová zahrada, kterou za kostelem vysázel, je zničená. Mšice, japonští chrousti a kdovíjaká ještě žoužel se na ni vrhli a z listí zbyla jenom drť.

Růže Malmaisonky, trnité Gertrudy Jekyllové, Růžový úsvit, kterému se tolik dařilo podél zdi staré nedělní školy – možná že přežijí, možná ne. Hope se rozhlížela po hadici a nakonec ji našla pohřbenou v plevelu. Našroubovala ji ke kohoutku a záhony zalila, což jí poskytlo částečný pocit vítězství nad zmarem a zkázou.

Brzy po návratu z Irska se otec Tim stavil u ní v knihkupectví, aby obhlédl každoroční akci Z jako září, při níž se všechny tituly na Z prodávaly s patnáctiprocentní slevou.

Když Hope vzhlédla od rozečtených pamětí Pata Conroye, otec Tim stál před ní a chlapecky se usmíval. Kvůli tomuhle úsměvu se do něho tenkrát zbláznila – to bylo ovšem ještě před tím, než se objevil Scott Murphy a úplně jí změnil život.

„Jestli se dobře pamatuju, sleva se netýká autorů, jejichž jméno začíná na Z."

„Ne, otče, bohužel. Jenom titulů." Věděla, že to Tim ví a že ji jenom škádlí. „Kterého autora máte na mysli?"

„Zolu."

„Zolu! Nedovedu si představit, že byste ho četl."

Zasmál se. „Jen jsem si řekl, že vás vyzkouším, jestli dáváte pozor. Ale myslím, že to byl právě Zola, kdo řekl: ‚Duch skrývající se za tělesnou schránkou, a ne tělesná dokonalost, vyzdvihuje ženu nad její ostatní družky.' Jistě uznáte, že to není špatné."

„Taky, myslím, řekl: ‚První láska je los, který nevyhrál, ale celý život si pomatuješ jeho číslo,'" kontrovala.

Ráda se s ním smála. Byl to jediný zákazník, o němž věděla, že dokáže citovat Zolu, který přečetl celého Steinbecka a byl expert na Wordswortha, Cowpera a dokonce nešťastného, vyšinutého básníka anglického venkova Johna Clarea.

I když měl rád klasiku, byl ochotný zkusit i autory, které předtím nečetl – tedy někdy samozřejmě neochotně. Hope ho seznámila s Gabrielem Garcíou Márquezem a Tim jí za to byl vděčný, a sám se pustil do Jorgeho Luise Borgese. Pamatovala si, že ho jednou viděla u police s Borgesovými díly, jak si něco opisuje do malého notýsku, který si vždycky nosil. Pak jí ten citát ukázal.

Všechno, co se nám kdy přihodí, včetně našeho ponížení, neštěstí, našich trapných zážitků, to všechno jsme získali jako materiál, jako hlínu, z níž můžeme vytvářet umění.

J. L. Borges

„To je jako z bible," řekl s úsměvem.

Hope si nedovedla představit, že by farář někdy utrpěl nějakou ránu osudu, zažil ponížení nebo něco trapného, jenže její představy o duchovních byly v té době přinejmenším nerealistické. Byla zaslepená okázalostí té funkce, a dokud nepoznala otce Tima, stěží dokázala pochopit, že i osoby se svěcením mají svou lidskou stránku. Bylo jaksi podivně nepříjemné vidět do každodenního života duchovního, i když jen prostřednictvím jeho literárních zálib – mnohem nepříjemnější, než si chtěla přiznat, protože, jak napsal pan Emerson, změnit názor je nesmírně otravné. Kdysi vnímala faráře jako rozmazanou siluetu v pozadí, seznámení s otcem Timem však způsobilo, že se tento obraz příjemně zaostřil.

Byl to otec Tim, kdo přijal Scotta za kaplana v Domě naděje a kdo je také oddal v půvabném starém kostelíčku v horách, v němž to vonělo včelím voskem a jablky a odkud byl krásný

výhled do údolí Tennessee. A dokonce jim upekl šunku na svatební hostinu.

Nejvíc si ale cenila toho, že ji otec Tim s Cynthií podpořili, když se rozhodla koupit knihkupectví. Tenkrát měla velké obavy, jestli to zvládne, ale přece se nastěhovala do patra nad obchodem, pověsila záclonky do oken a začala věřit v Boha.

Kočka Margaret Ann vyskočila na lavičku u okna a uvelebila se ve skvrnce slunečního světla.

Hope se natáhla, aby žlutou kočku pohladila, a vtom to zase ucítila – teplou krev, která z ní unikala tenkým pramínkem jako z kohoutku. Už to trvalo několik dní. Zmeškala dvě návštěvy u doktora Wilsona, protože bylo těžké sehnat někoho, kdo by ji zastoupil, a sehnat peníze na zástup ještě těžší. Z jakéhosi důvodu, který sama nechápala, o očekávaném dítěti zatím nemluvila s nikým kromě Scotta, sestry Louise a doktora Wilsona – připadalo jí přirozené držet vše v tajnosti, dokud na ní těhotenství nebude vidět. Scott, který se jí chtěl zavděčit, s tím souhlasil. Kdyby její sestra dosud žila v Mitfordu, asi by jí o tom krvácení pověděla, jenže Louise je v Charlestonu a má náročné zaměstnání, tak proč ji ještě znepokojovat.

Ale proč o tom neřekla Scottovi nebo nezavolala k doktorovi a neobjednala se? Je skoro na konci čtvrtého měsíce, takže není čas na nějaké tajnosti. Na co čeká?

Opřela se čelem o chladnou okenní tabulku. Čeká, až se zbaví hrozného strachu z příliš velkého štěstí nebo příliš velkého zármutku.

*

Vyložili čtyři tašky potravin, v rychlosti se naobědvali, zkontrolovali Barnabáše a pak se natáhli na pohovku v pracovně – on hlavou k jihu, ona k severu.

Probudili se ve tři a nechtělo se jim věřit, že už je tolik.

„Vidíš," prohodil, „že časový posun se hned tak nesrovná."

„Musíme zavolat té Ireně," řekla Cynthie.

Irena Siréna, vsadil by se o cokoli, že se mezitím taky vrátila z nákupu a zrovna vybaluje potraviny nebo se probouzí po odpoledním zdřímnutí…

Ale u McGrawových telefon nikdo nevzal.

„Co je nahrané na záznamníku?" zeptal se Tim.

„To, co vždycky. Dovolali jste se do domu McGrawových, momentálně nikdo nemůže přijít k telefonu, zanechte nám vzkaz."

„A nechala jsi vzkaz?"

„Zavěsila jsem."

„Mohlas jí nechat vzkaz, a až by přišla domů, zavolala by.“ Jeho žena přece jenom neví všechno, ani zdaleka ne. „Zavolej jí znovu v pět.“

Cynthie se posadila na pohovce, vzala Violetu do náruče, pak přešla k oknu a zadívala se ven. Kdykoli se jeho žena upřeně zadívala, věděl, že jí to v hlavě šrotuje – stěny by se mohly dát vymalovat, měly by se sundat lustry a místo nich dát lampy, měly by se vyměnit závěsy, protože jejich barva vyšla z módy, a teď? Teď jí nejdou z hlavy ty otevřené dveře Ireny McGrawové.

Celé roky jí měl trochu za zlé, když se s plným zaujetím ponořila u kreslicího stolu do práce, která ji na dlouhé, nekonečné měsíce odváděla z jeho života do jiného. Zřejmě si však vypěstoval jakýsi mentální mozol, protože nyní si přál, aby Cynthie zase byla u stolu ve svém malém ateliéru – toužil po známém pohledu na její skloněnou hlavu, kdykoli šel kolem po chodbě; ochotně by jí rozmasíroval svalovou křeč na šíji, obdivoval by její úsilí vytvořit něco lepšího než dřív – radši by snesl i zápach rýže, která vybublala a pálila se na sporáku, než když jeho žena strká nos do věcí, do kterých jí nic není.

Nikdy by si nepomyslel, že něco takového řekne. „Jdi si pracovat na knížce, Kavanaghová.“

„Rozkaz,“ řekla poslušně, otočila se a zmizela v chodbě i s kočkou.

Zdráhal se uvěřit, že Cynthie skutečně udělá něco, co není její nápad. Ta žena dokázala řídit jeho život jakoby nic, ale měla i dojímavou a skoro dětskou stránku, která ho pokaždé vzala za srdce.

*

Vedle bylo ticho.

Před několika lety s Cynthií zrekonstruovali žlutý domek za živým plotem a přestěhovali se do něj a faru, kterou Tim koupil od diecéze, pronajali Hélène Pringleové. Hélène, která pocházela z Francie, byla učitelka klavíru a k tomu nevlastní sestra zesnulé Sadie Baxterové, což ho dosud nepřestávalo udivovat. A díky Bohu se ukázalo, že to byl šťastný nápad.

Suterénní byt Hélène pronajala Harleymu Welchovi. Harley byl ryzí člověk z hor, už něco přes šedesát, bývalý pašerák alkoholu, který se ale dal na správnou cestu. Kdysi se sám začal starat o Lace Turnerovou, ještě než ji přijali za vlastní Hoppy a Olivie Harperovi – byla to dlouhá opera, v níž ještě zazní nejedna árie. V suterénu bydleli také Dooleyho dva mladší

bratři – sedmnáctiletý Sammy a devatenáctiletý Kenny, kteří se sem vrátili teprve nedávno z různých míst, kam je zavál vítr ještě jako děti.

Je třeba podotknout, že ta trojice občas dělala pěkný kravál. Z oken hudebního pokoje slečny Pringleové se od deseti do čtyř linuly zvuky klavíru, k čemuž se přidávalo túrování motoru zchátralé dodávky, na níž pracovali dlouho do noci obyvatelé suterénu. Neméně hlučné byly rány kladivem ozývající se ze zadního schodiště, kde se pomalu, ale jistě rýsovaly nové schody. A do toho všeho vyřvávala country z přenosného přehrávače puštěného na plné pecky ve farní kůlně, která byla donedávna zarostlá pichlavou šípkovou růží.

Vedle to zkrátka žilo, ale pro sousedy to bylo pěkné nadělení.

Jak to všechno Hélène Pringleová, na první pohled tak korektní až upjatá, dokáže snášet, věru nechápal. Před několika týdny, když plela podél živého plotu, mu řekla, že „je to tam s nimi veselejší a víc jako doma".

„*Pardon moi*, otče, ale než se tam dolů nastěhovali, ten starý dům byl trochu…" omluvně na něho pohlédla, „…*morose*," dodala francouzsky.

Teď by člověk uslyšel spadnout špendlík. Než se vrátili z Irska, Harley vzal oba mládence s sebou na návštěvu rodinné větve Welchových do Kentucky a Hélène odletěla do Bostonu vyřídit pozůstalost po své matce.

Přistihl se, jak nervózně přechází sem tam, jako by očekával něco neznámého.

*

Zahloubal se do kalendáře a hromádky poznámek, které si sepsal.

Schůze rotariánů. Večeře s Kiwanis klubem. Brigáda na úklid okolí dětské nemocnice.

Musí se ozvat starostovi, který mu volal – byl si skoro jistý, že ho Andrew Gregory bude přemlouvat, aby kandidoval do městské rady, čemuž se už několik let vyhýbal.

Pozvání, aby promluvil ke skupině duchovních v Holdingu.

Dotaz z Hendersonvillu, jestli by nemohl na měsíc zastoupit tamního duchovního.

A pak tam samozřejmě leží dosud neotevřený dopis od nového biskupa. Nový biskup. Když on měl rád toho starého.

Zkrátka a dobře nemá co na práci. A tenhle seznam ho vůbec nezajímá. Pachtit se nahoru dolů s jazykem na vestě pro něho dávno ztratilo půvab.

Po všechny ty roky, kdy byl zavalen zodpovědností a kdy kolem něho bzučeli jeho farníci jako roj včel, se cítil výborně – tedy když nepočítá ta dvě diabetická kómata. Pořád měl co dělat, stále musel řešit nějaký problém, vždycky tam byl někdo, komu se snažil pomoct, aby byl šťastný a spokojený. Pak ale přišel kurs poradenství pro duchovní a tam se poučil, že nemůže druhému pomoct, aby byl šťastný, protože to si musí vyřešit každý sám.

Nakrátko mu blesklo hlavou, jak by to bylo hezké, kdyby měl ještě sekretářku Emmu Newlandovou. Všechny by obvolala a podle jeho pokynů schůzky zrušila nebo odmítla takovým stylem, že by se skoro nikdo neodvážil žádat ho znovu.

On chce zkrátka od života víc než jenom schůze a večeře a povídání všeho druhu. Původně si myslel, že mu výlet do Holly Springs a cesta do Irska poskytnou nějakou odpověď, ale jak se zdá, obě cesty způsobily, že otázky Co teď? A co potom? jsou jen naléhavější.

Nakonec usoudil, že to udělá stejně jako vždycky – podřídí se tomu, co má napsáno v kalendáři, a vynasnaží se, aby se mu to líbilo.

*

Cynthie znovu zavolala v půl sedmé.

„Pořád to nikdo nebere," řekla. „Nechala jsem vzkaz na záznamníku."

„Když jsme tam byli ráno kolem deváté, ručník byl vlhký," přemítal nahlas.

„Čili předpokládejme, že odešla krátce předtím. Teď je půl sedmé, to už bude – nejmíň devět hodin. Ty bys nechal devět hodin otevřené domovní dveře?"

„Jedině kdybych zapomněl, že jsou otevřené, prošel kuchyní do garáže a někam odjel."

„Možná jela na letiště a odletěla na čtrnáct dní…" Rozhodila bezradně ruce, protože ji nenapadl žádný cíl.

„Na Ibizu," napověděl.

„Nemyslíš, že bychom měli zavolat policii?"

„To tedy nemyslím. Znáš Rodneyho Underwooda. Obehnal by celý dům žlutou páskou a nepřej si vidět, kolik by tam bylo policejních aut a jaký by kolem toho byl tyátr. Až by se ta nebožačka vrátila, ani by se nedostala ke vchodu."

„Ještě že tam jsou ty prosklené vnitřní dveře, aspoň se jí do domu nedostanou veverky a všelijaká žoužel."

Otevřel *Múzu*, aby pokračoval v četbě, kterou přerušil před několika hodinami.

„Ale brzo se setmí," řekla Cynthie, „nemyslíš, že bychom tam měli zajet a ty dveře zavřít? Byl by to takový projev sousedské solidarity."

Zrovna se začetl do svého nejoblíbenějšího článečku v *Múze*, do sloupku Mitford Hessie Mayhewové. Kdyby pro nic jiného, kvůli tomuhle sloupku byl ochoten noviny kupovat, protože Hessie věděla o každém úplně všechno a nebála se to napsat.

„Timothy?"

Vzhlédl.

„Tohle je přece Mitford. Vzpomeň si, co o sobě říkáme."

„Mitford se o sebe postará!" Ocitoval klasické heslo jejich dlouholeté, nyní už bývalé starostky.

Cynthie se rozběhla k věšáčku s klíči. „Já tam zajedu."

„Počkej, jenom se obuju," poddal se.

*

Doufali, že je příjemně překvapí Irenino auto zaparkované vedle Chesterova vozu, ale nebylo tam. Zastavili na příjezdové cestě. Rychle se stmívalo, vyšel měsíc, skoro v úplňku, v jeho světle vypadal dům podivně ztraceně.

„Měli jsme zavolat na poštu a zeptat se, jestli nenahlásila, aby jí nenosili dopisy."

„Víš, co mi nejde z hlavy?" zeptal se. „To blikající světýlko na záznamníku. Možná je tam nahraná nějaká zpráva, díky níž bychom byli moudřejší.

„Mohli bychom to zkusit. Tak jdeme?"

„Snad," odpověděl a soukal se z auta.

Nerozhodně stanuli na schodech před vchodem. Citelně se ochladilo, jak se to často stává, když se slunce schová za hory.

Vešli do temné vstupní haly. Necítil se dvakrát dobře, jako by ho v žaludku tížil kámen. Čím to, že se člověk cítí tak divně v prázdném domě, kde není živá duše, lidská, ba ani psí? Podíval se nahoru po schodišti, které mizelo ve stínu.

„Teď jsem si uvědomil," řekl Tim, „že neznáme heslo, abychom si mohli poslechnout záznamník. Krom toho se mi vážně vůbec nechce nahoru po těch schodech." Jeho schody to nejsou.

„Ale co když tam má otevřená okna? Co kdyby pršelo? Neposlouchal jsi předpověď? Je období hurikánů."

„Byla pootevřená jen na pár centimetrů, propánajána." Odbyl ji dost příkře, ačkoli to neměl v úmyslu.

Pohlédla na něho dotčeně, ranilo ji to. „Někdy jde déšť hodně ze strany."

V slábnoucím světle Cynthie vypadala jako dvanáctiletá dívenka. I když nedávno oslavila čtyřiašedesáté narozeniny, občas ji někdo považoval za jeho dceru.

„Já jdu pryč," oznámil. „Tohle pro mě není." Chytil ji za paži a ucítil, jak ztuhla.

„Viděl jsi to?" zeptala se.

„Co?"

„Venku se něco pohnulo."

„Co jako?"

„Nějaká postava. Napravo, na příjezdové cestě."

Ještě měli v živé paměti toho lupiče, který na Cynthii vyskočil v Irsku ze skříně v jejich pokoji…

Také ten pohyb viděl – rozmazanou skvrnu za skleněnými dveřmi. Okamžitý impuls popadnout ženu a utéct zadními dveřmi se proměnil v paralýzu. Nedokázal se ani pohnout.

„Vysoká," zašeptal chraptivě.

„Cože?"

„Jelen nebo srnec. Asi jde na zbytky funkie." Ke Kavanaghovým jich chodily na funkii skoro každou noc celé rodiny, ale teprve když jim ožraly všechny azalky.

Cynthie se třásla jako osikový list, Timovi splašeně bouchalo srdce. Pane Bože, proč nemůžu být doma, v klidu, poslouchat nevinné chrápání svého psa…

Možná jeho drahá polovička, která má vždycky nějaký nápad, na něco přijde; on byl s rozumem v koncích.

„Nemůžeme tu stát celou noc," řekl nakonec. Musí něco udělat. „Zůstaň tu, ani se nehni, všechno dobře dopadne, já jdu ven." Jenom kdyby dokázal udělat krok – nohy má jako z rosolu.

Klika u dveří se pohnula téměř neslyšně.

Jeho žena zavřeštěla a do tváře ho udeřilo bílé světlo.

„Dejte ruce tak, abych na ně viděl."

Vykoktal něco nesrozumitelného, základní schopnosti ho opustily.

„Otče Time?"

Další výbuch oslnivého světla, mladý obličej, pistole.

„Joe Joe?" vypravil ze sebe konsternovaně.

Joe Joe ho zachytil, aby se neskácel, a opřel ho o zárubeň dveří jako vařenou nudli.

„Všecko vám vysvětlím," řekl. Ale co by se namáhal? Ať to vysvětlí jeho žena.

TŘETÍ KAPITOLA

Bratr

„Tak já běžím," řekla Cynthie a políbila ho na tvář.

„A kam?"

„Do Beton exteriéru pro ptačí lázeň a dvě žabičky pod deštníkem."

„Žáby neber," zavelel. „Běž a buď jako motýl."

Cynthie zamířila do garáže a z verandy vběhla dovnitř jako vír Puny.

„Dneska máte krátký den," řekl Tim. „Nemáte čas, abyste mě mohla týrat."

„Na to si najdu čas vždycky, otče."

Byla zosobněné šibalství, viděl, co ho čeká.

Puny si sundala svetr, srolovala ho do koule, zandala do tašky, kterou strčila pod linku, pak se narovnala a zaculila se od ucha k uchu.

„Joe Joe říkal, že jste se složil, když na vás zašajnil baterkou."

„A strčil mi pod nos pistoli Glock pětačtyřicítku. Vy byste neomdlela?"

„Mě by na místě trefil šlak."

„Ve skutečnosti jsem se ale nesložil, jak jste říkala, jen se mi udělalo slabo v kolenou, to je celé. Doufám, že Joe Joe nebude pobíhat po městě a vykládat takové hovadiny."

Puny zvedla z kuchyňské sedačky polštářek a začala ho natřepávat. „On neřekne ani slovo, za to ručím, ale jestli to nevyslepičí strážník Greene, to fakt nevím. Možná to řekne Ruby, a pak, znáte to, už to jede."

„Co jede?"

„No všichni se dozvědí, že jste omdlel. Ale to neva, vždyť plno mužských omdlívá, ne jenom ženské. Ženská řekne manželovi, že čeká dvojčata, a co on na to? Praští sebou o zem. Muž jde k doktorovi, a když se dozví špatnou zprávu, spadne doktorovi z vyšetřovacího lehátka."

„Jak to víte?“

„Mám kamarádku, která pracuje jako sestřička ve Wesley. Říká, že chlapi omdlívají každou chvíli.“ Natřásla další polštářek.

„A Joe Joe taky omdlel, když jste mu řekla, že čekáte dvojčata?“

„No jo, vlastně jo, už jsem na to zapomněla. A praštil se při tom do hlavy o čelo postele.“ Rozchechtala se jako blázen. „Ale jinak se mu nic nestalo.“

„A co dělal, když to bylo podruhé?“

„Nic, přijal to s klidem Angličana. Pámbu ví, že to je stejně z jeho strany, tam bylo dvojčat jako máku. V naší famílii nikdy žádný, to mi věřte.“

„Tak řekněte Joe Joeovi, že já budu držet jazyk za zuby, když bude mlčet on.“

„Ještě kafe?“

„Už jen půlku,“ řekl a nastavil hrnek.

„Takovýho povyku pro nic,“ řekla Puny. „Vždyť to by udělala každá druhá, že by skočila do auta, rozjela se do Georgie a nechala dveře votevřený. Zvlášť kdyby její dcera porodila měsíc před termínem, když už o jedno dítě přišla. Kdyby na tom některá má holka byla takhle, taky bych jela za ní a nechala dveře dokořán.“ Rachtala talíři a mísami, které vyndávala z myčky a uklízela je do police. „Ale je fajn, že sousedi si všimli, že tam stojí vaše auto a zavolali policii. Že lidi zkrátka ještě dávají pozor jeden na druhýho.“

„Takže nakonec všechno dobře dopadlo.“ Vystřihl z *Múzy* slevový kupon.

„Tři kila dvacet a mohutný plíce, říkala, když jí Joe Joe s tou sousedkou zavolali do Georgie. Jen si pomyslete, co se mohlo stát, kdybyste se tam s paní Cynthií nezajeli podívat, vždyť tam klidně moh zajet nějakej kriminálník s náklaďákem a všechno vodvézt!“

Zvedla poklici z litinového hrnce a podívala se, co v něm je. „Dneska přestěhujete Barnabáše dolů?“

Srdce se mu sevřelo.

„Já vám pomůžu. Musí se to udělat.“

„Ne, ne. Tedy chci říct ano. V pondělí. Myslím, že to provedeme v pondělí. On to tam nahoře má rád. Je tam doma.“

„Ale tady dole to taky bude mít rád, bude se mu tu líbit, jen co si zvykne. A vy jste přece oba spíš tady dole, tak bude mít společnost. Kde je vlastně paní Cynthie?“

„Jela kupovat ptačí bazének a dvě žáby pod deštníkem." Ve skutečnosti to bylo Cynthiino kódové označení pro nákup výtvarných potřeb ve Wesley.

„Přece nebude kupovat žáby, ty má dneska kdekdo. Já bych teda žáby pod parapletem nechtěla ani zadarmo. Chce ty fazole uvařit?"

„Ano."

„Byly přes noc namočený?"

„Byly."

„Přidala tam zázvor?"

„Myslím, že ano."

„Co budete dneska dělat?"

„Jdu na oběd s J. C. a Mulem."

„Sestra Fancy Skinnerový se sem stěhuje z Tennessee, bude mít vlastní křeslo v kadeřnickým salonu."

„Taky jsem slyšel."

„Vážně už potřebujete ostříhat."

A je to tady, pomyslel si. Po celé desetiletí mu Puny Guthrieová hlídala délku vlasů a posílala ho k holiči – a dělala to s nesmírným zanícením.

„Byl jsem se dát ostříhat před čtrnácti dny."

„To bylo v Irsku," řekla suše.

„O kolikpak asi můžou vlasy za čtrnáct dní vyrůst?"

„Už jsem vám to chtěla říct, ale bylo mi to hloupý – nechali vám to moc dlouhý. To je zkrátka a dobře vyhazování peněz, když to nechají moc dlouhý, jestli chcete něco vědět." Vytáhla kbelík s mopem.

„Miserere nobis."

„Cože?"

„To já si jen tak povídám pro sebe."

Kolikrát už jí chtěl říct, aby se starala o sebe, když on má teď manželku, která se stará o jeho věci? Ale téhle kurážné horalce, kterou měl rád jako vlastní dceru, to říct nedokázal. Než se objevila na scéně Cynthie, Puny se o něho starala jako andělská bytost – jediný problém spočíval v tom, že s tím nikdy nepřestala, a on jí to nedokázal zarazit.

„Vy jste řek, že k Fancy už v životě nevkročíte, a pámbů ví, že vám to nevyčítám, ale třeba ta její sestra bude lepší. Ušetřilo by vám to cestu do Wesley. Dyť víte, co dneska stojí benzín, a Joe Joe říká, že hned tak nezlevní."

Pak ať o něm někdo tvrdí, že strká nos do věcí, které se ho netýkají, vždyť on je hotové neviňátko.

Puny natočila do kbelíku horkou vodu, obrátila se a zelenýma očima ho přišpendlila ke stěně pracovny.

„Takže?“ zeptala se významně.

„Co jako?“

„Dyť vy víte. To, co jsem vám přinesla.“

„Díky,“ pronesl upjatě. „Velmi praktická věc.“ Konec diskuse.

„Určitě vám to zpříjemnilo dnešní ráno.“

Utekl nahoru a navlékl si běžeckou soupravu.

*

„Já si dám dvě dětská jídla,“ prohlásil Mule a zdálo se, že je sám se sebou náramně spokojený.

„Proč dětské jídlo?“ zajímal se J. C.

„Chci vidět, jestli za něco stojí, zavádějí to přece jako novinku.“

„Ale proč hned dvě, propánajána?“

Tim se zatím do této konverzace nezapojil, tak se rozhodl, že to zkusí. „Má rád děti,“ řekl J. C. Hoganovi.

„Tak si objednej jednu dětskou porci,“ řekl J. C., „a když ti to nebude chutnat, nebudeš do sebe muset cpát ještě tu druhou.“

„Ale já mám makarony se sýrem rád,“ řekl Mule.

„Jenže k tomu je ještě sendvič s grilovaným sýrem, ty hazardére. Chceš, aby ti popraskaly tepny?“

„Toho grilovaného sýra je přece jenom půlka.“

„Ale když si dáš dvě poloviční porce, každou s půlkou grilovaného sýra, tak to máš jeden celý a k tomu ještě dvakrát makarony se sýrem. Proč si prostě nedáš grilovaný sýr a k tomu makarony? Ušetřil bys dolar pade. Vždycky jsem si o tobě myslel, že jsi šetřílek.“

„Já chci dvě dětské porce, pěkně popořadě.“

„Tobě zkrátka straší ve věži,“ řekl J. C.

„Prosím vás, nechte ho,“ řekl Tim, „ať si objedná, co chce.“

„Ale přece nemůže chtít dvě dětské porce. Vždyť k tomu ani nedávají nakládanou zeleninu.“

„Děti o nakládanou zeleninu většinou moc nestojí,“ řekl Tim chlácholivě.

„Rozhlídni se kolem. Vidíš tu nějaké děti? Já tu žádné děti nevidím, což jasně ukazuje, k čemu ta reklama je.“

Zahloubal se do jídelního lístku.

„Četli jste, že se sem stěhuje Fancyina sestra?“ zeptal se Mule.